

~~11-58.~~

EX BIBLIOTH.
NATIONIS HUNGAR.

VITEBERG.

11-58.

SIGNAT. MDLCCCLXIII.

Q. D. B. V.
CHRISTIANUS KEIMANNUS,
Rector quondam de hoc Gymnasio
meritissimus,

Sepulcro adhuc
loquens,
&

VANITATEM MUNDI

ex Oda
quam Auditoribus suis proposuit ultimam,
delineans,

ORATIONE PUBLICA
in primo Auditorio
GYMNASII

die XIV. Augusti M DCCXIII.
introducetur.

Huic ut

DNN. PATRONI

reiq; literariae
FAUTORES atq; AMICI

interesse dignentur,
summis condendit precibus

M. Adam Erdmann MIRUS, Con-R.

Zittaviae, Typis Michâelis Hartmanni,

Solemus sermones cum aliorum hominum, tum potissimum morientium apophtegmata diligenter annotare, continuaq; meditatione percurrere. Sunt enim vitæ ante actæ testimonia, nobisq; in memoriam revocant virtutem, quam inviti amittimus, desiderii pleni recolumus. Sunt fidei constantis symbola, Spiritu Sancto alacritatem ejus sic accendente, ut anhelantes solutionem a corporis vinculis expectent. Sunt imminētis gaudii oracula, priusq; æternitatis prægustum commonstrant, quam statione mortali discedant. Non tamen ejusdem indolis sunt, quæ morientium ultima celebrantur suspiria. Magnam potius differentiam involvunt, sive ad personas loquentes, sive ad dicendi argumentum, sive ad usum istorum oculos mentis convertas. Dum personas diversas nomino; non placet adducere ultimas gentium multarum voces, quibus vel dignitatem virtutis, vel nominis immortalitatem, vel alia similia commendare posteritati studuerunt. Accuset Theophrastus moriens humanam naturam, quod cervis & cornicibus vitam diuturnam, hominibus breviorē dederit, atq; veluti invida impederit, quo minus ad justam artium ac disciplinarum perfectionem assurgerent. Edoceat Socrates, mortiferum jam poculum manu tenens, duas esse vias animarum e corpore discedentium, bonisq; reditum facilem patere ad Deorum concilia; malis iter quoddam devium & seclusum a comitiis Deorum esse. Imploret Darius moriturus Alexandri fidem contra parricidas, a quibus confossus relinquitur, habeatq; hoc fortunæ ultimæ solatium, quod apud intelligentem civem postremas voces liceat emittere. Exclamet Aristoteles animam agens: O ens entium miserere mei! Absit etiam, perverfos & desperatos nonnullorum sermones adducam, quorum vita turpissimis vitiis conspurcata fuit. Fateatur Nero, semetipsum ictu gladii hauriens, se probrose vixisse, turpius perire. Exhalet Julianus Apostata animam impiam, impiaq; voce exclamet, vicisse tandem Galilæum. Cum piis & religiosis hominibus nobis res est, quibus per universam vitam pictas curæ cordiq; fuit, & in ultimo rerum articulo dulce solatium præbuit. Horum alii ex divina inspiratione locuti sunt; alii ex directione omnibus fidelibus communi. Ad priorē classē pertinent, quæ in divinis literis commendantur morientium verba pulcherrima. Jacobus Patriarcha morti vicinus salutare domini expectavit, cum prius ex prophetico spiritu fata futura filiis prædixisset. Moses magnificæ oratione exultit divina beneficia populo Israelitico exhibita, illumq; ut sincero religionis studio ipsi adhaereret, serio monuit. Jesua sub ultimo ictu stans, pulcherrimam exorsus est orationem, Israelitas ad indefessum pietatis studium invitaturus. Simson jam terris digrediens precatus Deum est, ut ultionem ipsi a Philistinis perperis Israelitarum hostibus sumere liceret. Ultima Davidis verba Spiritus Prophetici certissima habentur indicia. Simeon mortem sibi non finem vitæ,

tae, sed immortalitatis aditum pervasit, conspecto mundi Servatore. Nec Servator in cruce mori voluit, nisi patri prius commendato Spiritu. Ad posteriorem classem referri non solum martyres, sed & alii religiosi Viri possunt, qui in mortis agone fidei constantiam variis elogiis prodiderunt. Pro-martyr Stephanus in lapidationis supplicio laetus, & pro hostibus oravit, & patri commendavit Spiritum. Laurentius in craticula semiustus, ad adstantes dixit, se has epulas diu optavisse. Babyas Episcopus Antiochenus ad capitis supplicium raptus, excessu animo hilariq; voce cum Psalte cecinit: Convertere anima mea ad quietem. Faustum felicemq; abitum Johannis Hussi & Hieronymi Pragensis ex hac vita celebrarunt adstantes, cum ad flammam ducti, pias ardentessq; preces effunderent, & tamdiu hymnos sacros recitarent, donec flammae fauces interciperent. Nec aliis multis, morti vicinis defuerunt verba fidei constantissimae indicia. Christianus Danorum Rex oraculo de instante morte monitus, advocatis aulicis, in Festo Circumcisionis nenias intonare jussit, recusantibus praecordia adfuit, animamq; Servatori reddidit, cum ex Psalmo CIII. misericordia patris aeterni omnium aures personaret. Nec filius ejus Fridericus post novem & viginti annos mundum deserens, alia audire verba voluit, quam quae Johannes Evangelista de Patris gratia, de Redemptoris merito, & de fide hominum proposuit. Eberhardus primus Wirtembergiae Dux moriturus, & Deo pro exhibitis beneficiis humiles gratias retulit, & ut anima reddatur origini, ex qua natales duxit, maximis contendit suspiriis. Johannes Dux Megapolitanus, morti proximus, exorsus verba Davidis est: Robur cordis mei & pars mea est Deus. Et quis enumerare valet omnia privatorum verba, quibus fidei constantiam monstrarunt, cum jam in extremo vitae gradu starent? Ut autem personae loquentes inveniuntur diversae: sic nec dicendi argumentum idem habuerunt. Rerum mundanarum vanitatem proposuit Imperator Severus, morti vicinus dicens: Omnia fui, & nihil expedit. Reconciliationem cum proximo prae se tulit Anna Angliae Regina, quae iussu regis & mariti capite privanda, longam ipsi vitam precara est, nec quicquam de injustae condemnationis causa verborum facere voluit. Conscientiae morsus morituris familiares urget in agone haerens Philippus III. Hispanorum Rex his verbis: Nihil quicquam prodest regem esse, nisi quod in morte cruciet fuisse. Justitiam Dei praedicavit Imperator Mauritius, a Phoea tyranno interficiendus, clausitq; vitam hic verbis: Justus es Domine, & justa judicia tua. Domino dedit gloriam Fridericus Saxoniae Dux, & verba Jobi sua faciens, lacrimae plenus dixit: Sit nomen Domini benedictum. Carolus V. Imperator, accepto sacro viatico, jam moriturus exclamavit: Domine Jesu, tu in me manes, & ego in te maneo. In manus tuas commendo Spiritum meum. Gratas Deo egit Cyprianus, quod ipsum a vin-

cu

culis corporis dignatus sit absolvere. Gaudium vitae aeternae habuerunt plures in amplexibus ante, quam custodia corporis liberarentur. Restat usus verborum ita diversus, ut alii apophtegmata proferrent doctrinam aliquam spirantia; alii, quae vel ad admonitionem, vel correctionem pertinerent; alii, quae circumstantes valido erigerent solatio. Doctor fidelissimus in mortis agone B. Lutherus fuit, multa de beatorum discessu, multa de aeterno gaudio adstantibus commemorans, & obrepentem mortem promte constanterque excipiens. Ardentissimis precibus D. Weinrichius Professor & Superintendens Lipsiensis Ecclesiam Deo commendavit, Collegis pro humanitatis officio praestito gratias egit, & data benedictione ultima, se iturum in vitam aeternam asseruit. Ad pietatem suos filios Arcadium & Honorium adhortatus est Theodosius Imperator, multis ostendens verbis, ea & pacem servari, & bella confici, & trophaea statui, & victoriam parari. Exprobrarunt Antiocho crudelitatem, mutuaque adhortatione confirmarunt animos ad servandam legem divinam septem fratres, cum ad mortis supplicium abstraherentur Erectus est firmissimo solatio mundo valedicens Doctor David Rungius, Professor Vitembergensis, & intonans hymnum Ecclesiae: Laus & perennis gloria, cum verbis istius ultimis ultima suspiria emisit. Visus quoque sibi B. Arndius in quiete est corporis vinculis solutus, & inenarrabiles coelestium exaudire sonos. Evigilans gaudia illa tamdiu pia devotione admiratus est, donec excessu placido sopori simillimo ad ea evocaretur. Quae morientium suspiria ultima magni aestimamus, & creberrimis usurpamus vocibus; ea etiam a B. Keimanno quondam emissa, merito recosimus. Conspicere satis illa licet in Oda ultima Auditoribus suis proposita. Introducit in illa Virum sapientem e sepulchro loquentem, ipse sepulchro proximus. Delineat mundi vanitatem non sine certissimo omine, quod brevi extra caduca & fugitiva raptus, laetissimo animo aeternitatem intueri debeat. Quare, quae in aliena persona proposuit; in propria placet repetere. Introducam scilicet B. Keimannum e sepulchro loquentem, & Vanitatem mundi delineantem. Atque ita introducam, ut omnes addiscant & terrestria contemnere, & coelestia constanter appetere. Ut autem Dn. PATRONI, FAULTORES & AMICI Orationem hanc non tam meis, quam Keimannianis verbis commendatam frequenter benevoleque audire velint; maximis obsecro precibus, ad quaevis officia paratissimus.

P. P. Dominica X. Trinitatis.

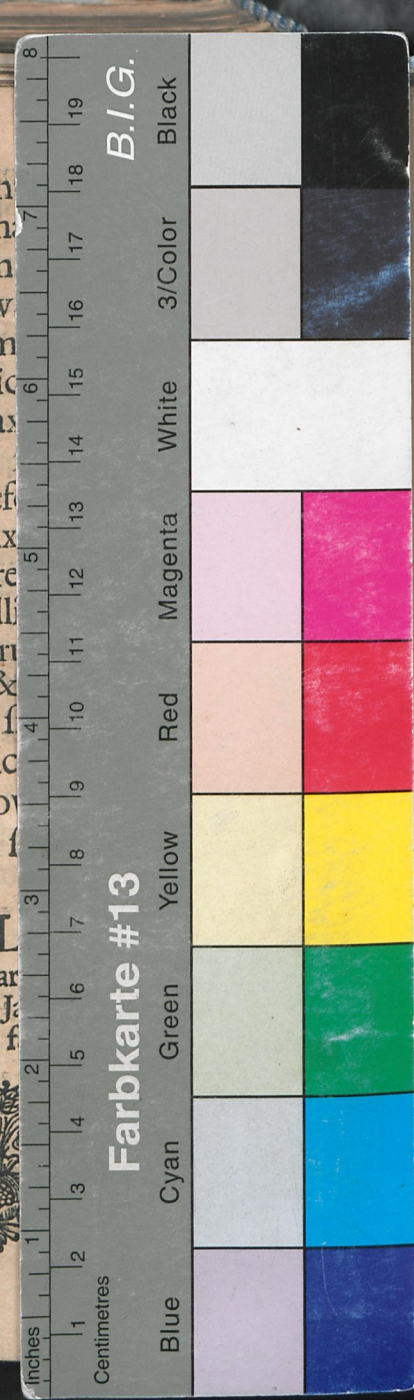
Ung. VI 58. (1)

ULB Halle 3
002 686 287

56,

VD17
Sep. 2000 Pcl.

Q. D. B. V.
CHRISTIANUS KEIMANNUS,
Rector quondam de hoc Gymnasio
meritissimus,

58
Sepulcro adhuc
loquens,
&

VANITATEM MUNDI

ex Oda
quam Auditoribus suis proposuit ultimam,
delineans,

ORATIONE PUBLICA in primo Auditorio GYMNASII

a me
die XIV. Augusti M DCCVHL
introducetur.
Huic ut

DNN. PATRONI reiq; literariae FAUTORES atq; AMICI

interesse dignentur,
summis condendit precibus
M. Adam Erdmann MIRUS, Con-R.

Zittaviae, Typis Michaëlis Hartmanni,

